

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344036000/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

midt i Kaféen; og han lod Øjnene løbe hen over de Gæster, der sad, mens han med en vis Grundighed knappede sin Frakke helt op i Brystet. Saa vendte han sit Blik som et dybt, koligt Vand lige mod Ladislas:

»Min Adresse har jeg sagt Dem. Og hvis De vil skrive til mig . . . en Aften, naar det er Dem belejligt« – her standsede han lidt – »skal jeg komme.«

Ladislas nikkede efter ham.

Unge, blanke Sjæle midt i Mørket i det vinterlige Paris . . .

Den gode Ladislas havde en vis Djærvhed i Væsen og Tankesæt. Lysten til at *gøre Nytte* var en af disse djærve Kanter, som han ikke tilslørede, og som derfor klædte ham. Syntes han godt om de unge, blanke Sjæle, nojedes han ikke med at blinke omkap med dem; nej han indførte dem for deres Løbebanes Skyld i en eller anden fransk Dames Salon, hvor den smukke, mandige Ladislas kun yderligere vilde blive skattet med slige friske Markblomster i sit Knaphul. Den blide Antonius med de uforstyrrelige Øjne var nu en saadan ny Værdi, der var gaaet op for Kenderen Ladislas, Kunstens og Literaturens Ven. Og som en Velgører, der har et stort Hus med altfor mange Vægge fulde af berømte Malerier, forelskede Ladislas sig øjeblikkelig og odselt i en ny Protégé. Havde han ikke Tid til lang Beundring, var hans Anerkendelse til Gengæld redebon og ubetinget som en Adelsmands. »Det er F. gale mig dejligt!« Og selv om de én Gang antagne Venner ikke indbragte ham Ære, stottede han dem dog ved Tid og Lejlighed med et elskværdigt Skuldertræk, et skodesløst: »Det er s'gu en Skam, at ingen vil paaskønne hans Arbejder, saa han kan leve af det. Synes De ikke ogsaa? Jeg synes virkelig, han skriver ganske net.«

. . . Mens Ladislas, Kunstens og Literaturens Ven, efter Antonius' Bortgang nu blev siddende tilbage paa Kaféen, i Færd med at ordne de mange Papirer i sin Brevtaske, kom en Opvarter løbende forbi og rorte med sit Ærme en Smule ved Ladislas' Stok, hvis Agathaandtag hængte ud over Bordpladen.

»Idiot, Fæ, imbecile Ko!« brusede den fordybede Ladislas op. Og en Strom af Franskens onde Ord haglede ned over den uheldige Fyr, som trods sine to, tre Snese Aar ydmyg dukkede sig for Bygen. »Véd han, hvor meget den Stok er værd? Femhundrede Francs? Kan han maaske betale femhundrede Francs, hvis han river den paa Gulvet? F.